

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 52

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 20 ianuarie 2011

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
41/2010. — Hotărâre cu privire la propunerea de decizie a Parlamentului European și a Consiliului privind lista documentelor de călătorie care conferă titularului dreptul de trecere a frontierelor externe și pe care se poate aplica o viză, precum și privind un mecanism de creare a acestei liste	2	Decizia nr. 1.523 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 111 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	8–9
42/2010. — Hotărâre cu privire la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind instituirea unui mecanism de evaluare în vederea verificării aplicării acquis-ului Schengen	2	Decizia nr. 1.528 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 ¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului	10–11
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.277 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21–24 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	3–5	Decizia nr. 1.537 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	12–13
Decizia nr. 1.386 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 ¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	5–6	DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
Decizia nr. 1.517 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	7–8	7. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Lorant Para a funcției publice de secretar general adjunct al Ministerului Mediului și Pădurilor	13
REPUBLICĂRI			
		★	
		Rectificări	16

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRĂRE

cu privire la propunerea de decizie a Parlamentului European și a Consiliului privind lista documentelor de călătorie care conferă titularului dreptul de trecere a frontierelor externe și pe care se poate aplica o viză, precum și privind un mecanism de creare a acestei liste

Având în vedere Raportul Comisiei pentru apărare, ordine publică și siguranță națională nr. 167 din 16 decembrie 2010, în temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și ale Protocolului nr. 2 anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul constată că propunerea de decizie a Parlamentului European și a Consiliului privind lista documentelor de călătorie care conferă titularului dreptul de trecere a frontierelor externe și pe care se poate aplica o viză, precum și privind un mecanism de creare a acestei liste respectă principiile subsidiarității și proporționalității, considerând că obiectivul privind stabilirea unui mecanism care să asigure actualizarea permanentă a listei documentelor de călătorie eliberate de țările terțe, crearea unui mecanism

centralizat de evaluare tehnică a acestor documente și asigurarea faptului că statele membre își exprimă poziția în ceea ce privește recunoașterea sau nerecunoașterea documentelor de călătorie nu poate fi atins prin reglementări adoptate numai la nivelul statelor membre și nici nu se depășește ceea ce este necesar a se reglementa pentru realizarea acestui obiectiv.

Art. 2. — Opinia cuprinsă în prezenta hotărâre se transmite către instituțiile europene.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 22 decembrie 2010, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 22 decembrie 2010.
Nr. 41.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRĂRE

cu privire la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind instituirea unui mecanism de evaluare în vederea verificării aplicării acquis-ului Schengen

Având în vedere Raportul Comisiei pentru apărare, ordine publică și siguranță națională nr. 168 din 16 decembrie 2010, în temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și ale Protocolului nr. 2 anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul constată că propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind instituirea unui mecanism de evaluare în vederea verificării aplicării acquis-ului Schengen respectă principiile subsidiarității și proporționalității, considerând că obiectivul privind instituirea unui cadru juridic al unui mecanism de evaluare care ar trebui să mențină încrederea reciprocă între statele membre în ceea ce privește capacitatea

lor de a aplica, în mod eficace și eficient, măsurile de însoțire care permit menținerea unui spațiu fără frontiere interne nu poate fi atins prin reglementări adoptate numai la nivelul statelor membre și nici nu se depășește ceea ce este necesar a se reglementa pentru realizarea acestui obiectiv.

Art. 2. — Opinia cuprinsă în prezenta hotărâre se transmite către instituțiile europene.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 22 decembrie 2010, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 22 decembrie 2010.
Nr. 42.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.277**

din 12 octombrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21—24
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Benke Károly — magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 25 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 21.769/3/2009 și nr. 26.903/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21—24 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Softwin” — S.R.L. din București în cauze având ca obiect obligarea sa la plata indemnizațiilor lunare rezultate din încheierea unor clauze de neconcurență.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate au fost instituite în favoarea angajatorului ca instrument de protecție a intereselor sale. Clauza de neconcurență face obiectul unei negocieri, astfel încât pentru încheierea sa trebuie să se întâlnească voința concordantă a ambelor părți, atât cea a angajatorului, cât și a angajatului. În practică, se susține că impunerea unei astfel de clauze la angajare nu este de dorit din moment ce angajatorul nu poate determina dacă va avea sau nu nevoie la încetarea relațiilor de muncă de aplicarea sa, necunoscând pe deplin capacitățile intelectuale ale viitorului angajat. De asemenea, semnarea unei atari clauze pe perioada derulării raporturilor de muncă este improbabilă, angajatul fiind reticent a mai încheia orice fel de act adițional la contractul de muncă ce i-ar impune obligații suplimentare.

Se susține că, în cazul în care ambele părți au consimțit la încheierea unei astfel de clauze, angajatorul trebuie să păstreze dreptul de a renunța la aplicarea sa și, deci, să o denunțe în mod unilateral în orice moment atât timp cât clauza nu îi mai este utilă. O atare poziție este justificată de faptul că interesul încheierii clauzei aparține în mod exclusiv angajatorului. Mai mult, se apreciază că, în situația în care angajatorul își restrânge activitatea sau își schimbă profilul activității, apare ca fiind inutilă menținerea clauzei.

Se arată că dreptul potențial al salariatului de a invoca menținerea clauzei de neconcurență în condițiile în care angajatorul nu mai are acest interes reprezintă o îmbogățire fără justă cauză. Toate acestea aduc atingere art. 135 din Constituție privind economia.

Totodată, sunt considerate încălcate prevederile art. 21 din Constituție, întrucât numai la cererea salariatului, respectiv a inspectoratului teritorial pentru muncă, și nu și a angajatorului, instanța de judecată poate diminua efectele clauzei menționate.

Nu în ultimul rând, este amintit faptul că, datorită situației economice actuale, salariile angajaților au cunoscut o scădere și de 50% față de anii anteriori, astfel încât menținerea în plată a unei despăgubiri foarte mari rezultate dintr-o clauză de neconcurență este foarte costisitoare pentru fostul angajator.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21—24 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Softwin” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 21.769/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspunde partea Răzvan Nicolescu, personal și asistat de avocat cu delegație la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.100D/2010, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 1.098D/2010, excepție ridicată de Societatea Comercială „Softwin” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 26.903/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal, pentru partea Ontica Stefanica răspunde avocat cu delegație la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.100D/2010 la Dosarul nr. 1.098D/2010.

Reprezentanții părților prezente și cel al Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.100D/2010 la Dosarul nr. 1.098D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părților prezente, care, în esență, susține că o clauză de neconcurență este încheiată în interesul ambelor părți, și nu numai în cel al angajatorului; se arată că o atare clauză impune plata de către angajator a unei despăgubiri către angajatul căruia îi este limitat dreptul la muncă. De asemenea, se arată că nivelul acestei despăgubiri se stabilește și în funcție de pregătirea profesională a acestuia sau a ariei geografice în care clauza își produce efectele. Pentru toate aceste motive, se solicită respingerea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 21—24 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 21: „(1) *La încheierea contractului individual de muncă sau pe parcursul executării acestuia, părțile pot negocia și cuprinde în contract o clauză de neconcurență prin care salariatul să fie obligat ca după încetarea contractului să nu presteze, în interes propriu sau al unui terț, o activitate care se află în concurență cu cea prestată la angajatorul său, în schimbul unei indemnizații de neconcurență lunare pe care angajatorul se obligă să o plătească pe toată perioada de neconcurență.*

(2) *Clauza de neconcurență își produce efectele numai dacă în cuprinsul contractului individual de muncă sunt prevăzute în mod concret activitățile ce sunt interzise salariatului la data încetării contractului, cuantumul indemnizației de neconcurență lunare, perioada pentru care își produce efectele clauza de neconcurență, terții în favoarea cărora se interzice prestarea activității, precum și aria geografică unde salariatul poate fi în reală competiție cu angajatorul.*

(3) *Indemnizația de neconcurență lunară datorată salariatului nu este de natură salarială, se negociază și este de cel puțin 50% din media veniturilor salariale brute ale salariatului din ultimele 6 luni anterioare datei încetării contractului individual de muncă sau, în cazul în care durata contractului individual de muncă a fost mai mică de 6 luni, din media veniturilor salariale brute convenite acestuia pe durata contractului.*

(4) *Indemnizația de neconcurență reprezintă o cheltuială efectuată de angajator, este deductibilă la calculul profitului impozabil și se impozitează la persoana fizică beneficiară, potrivit legii.”;*

— Art. 22: „(1) *Clauza de neconcurență își poate produce efectele pentru o perioadă de maximum 2 ani de la data încetării contractului individual de muncă.*

(2) *Prevederile alin. (1) nu sunt aplicabile în cazurile în care încetarea contractului individual de muncă s-a produs de drept, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 56 lit. d), f), g), h) și j), ori a intervenit din inițiativa angajatorului pentru motive care nu țin de persoana salariatului.”;*

— Art. 23: „(1) *Clauza de neconcurență nu poate avea ca efect interzicerea în mod absolut a exercitării profesiei salariatului sau a specializării pe care o deține.*

(2) *La sesizarea salariatului sau a inspectoratului teritorial pentru muncă instanța competentă poate diminua efectele clauzei de neconcurență.”;*

— Art. 24: „*În cazul nerespectării, cu vinovăție, a clauzei de neconcurență salariatul poate fi obligat la restituirea indemnizației și, după caz, la daune-interese corespunzătoare prejudiciului pe care l-a produs angajatorului”.*

Se susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 135 privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea constată următoarele:

I. Încheierea clauzei de neconcurență reprezintă o măsură de protecție luată de către angajator pentru a preveni o eventuală concurență neloială pe domeniul său de activitate; în concret previne situația ca fostul său angajat să presteze, în interes propriu sau al unui terț, o activitate care se află în concurență cu cea prestată la angajatorul său. Desigur, o atare clauză naște în sarcina celor doi cocontractanți drepturi și obligații, astfel încât obligația corelativă pe care și-o asumă angajatorul este aceea de a plăti o indemnizație de neconcurență lunară pe toată perioada de neconcurență.

Fără dubiu, o atare clauză are caracter consensual, astfel încât încheierea, modificarea și încetarea sa trebuie să fie determinate de întâlnirea concordantă a voinței angajatorului și angajatului. Însă, aspectele ridicate de autorul excepției în legătură cu încetarea clauzei de confidențialitate sunt mai degrabă de interpretare și aplicare a legii, respectiv de modul în care a fost negociată clauza de neconcurență de către angajator și angajat. Desigur că utilitatea clauzei ține seama de interesele angajatorului și acesta ar trebui să aibă posibilitatea să o activeze sau nu, după cum consideră de cuviință. În acest sens, angajatorul poate insera în clauza de neconcurență și un drept al său de opțiune, în sensul activării sale sau nu odată cu încetarea raporturilor de muncă. Astfel, activarea clauzei s-ar produce numai dacă fostul angajat, prin competențele și cunoștințele acumulate, ar constitui, din punct de vedere al concurenței, o amenințare pentru fostul angajator. În măsura în care clauza de neconcurență a fost negociată pur și simplu, fără un drept de opțiune, aceasta se activează de drept și va înceta fie la data expirării perioadei de aplicare negociate, fie la data intervenirii unui acord între cele două părți cocontractante.

Prin urmare, crearea cadrului legal în privința clauzei de neconcurență constituie îndeplinirea din partea statului a unei obligații pozitive de protecție a concurenței loiale în sensul art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție.

II. Critica de neconstituționalitate ce vizează încălcarea art. 16 și art. 21 din Constituție prin faptul că numai la sesizarea salariatului sau a inspectoratului teritorial pentru muncă instanța competentă poate diminua efectele clauzei de neconcurență este neîntemeiată.

Curtea, în jurisprudența sa, și anume prin Decizia nr. 356 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 825 din 13 septembrie 2005, a statuat că, „în condițiile în care, de regulă, între părțile contractului de muncă — angajator și salariat — există o discrepanță vădită din punct de vedere al potențialului economic și financiar în favoarea celui dintâi, de natură să îi permită a-și impune punctul de vedere la negocierea clauzelor contractului, statul — și anume statul de drept, democratic și social, așa cum este definită România în termenii art. 1 alin. (3) din Constituție —, este ținut să intervină legal în sprijinul celui aflat într-o poziție de inferioritate economică. Obligația statului, în sensul arătat, decurge nemijlocit din prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție”.

Având în vedere cele arătate mai sus în jurisprudența Curții Constituționale, Curtea constată că acordarea numai în beneficiul salariatului și a inspectoratului teritorial pentru muncă a dreptului de a sesiza instanța competentă pentru a diminua efectele clauzei de neconcurență ține de obligația pozitivă a statului de a proteja partea inferioară din punct de vedere economic al contractului individual de muncă, și anume angajatul. Norma are un caracter de protecție, un beneficiu legal acordat angajatului în considerarea situației sale specifice, și, de aceea, aplicarea sa nu poate fi extinsă în niciun caz la angajator. Deci, angajatul și angajatorul aprioric se găsesc pe poziții diferite, astfel încât tratamentul juridic aplicabil acestora trebuie să fie la rândul său diferit.

Întrucât cele două părți care au încheiat clauza de juridic al acestora pe tărâmul aplicării art. 21 din Constituție neconcurență se află în situații diferite, rezultă că și tratamentul trebuie să fie diferit.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21—24 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Softwin” — S.R.L. din București în dosarele nr. 21.769/3/2009 și nr. 26.903/3/2009 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.386

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 1.677/302/2010 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosarul cauzei, Lenuța Daniela Benzimra și Christophe Albert Roland Benzimra au depus note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.677/302/2010, Judecătoria Sectorului 5 București —

Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. 6 teza finală din Codul fiscal, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, într-o cauză civilă ce are ca obiect o plângere împotriva încheierii de carte funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța arată că respingerea cererii de înscriere a dreptului de proprietate, motivată pe neplata impozitului pe venitul din transferul proprietății imobiliare, obligație ce incumbă vânzătorului, reprezintă o ingerință în dreptul de proprietate al cumpărătorului. Consideră că există o disproporție între interesul general și interesul persoanei afectate (actualul proprietar al imobilului), care, pentru a obține înscrierea dreptului său de proprietate, se vede nevoit să aștepte până ce fostul proprietar achită impozitul sau să îl plătească el în numele acestuia, impunându-i astfel o sarcină excesivă. Arată că dispozițiile de lege criticate contravin și prevederilor art. 53 din Constituție, întrucât nu îndeplinesc cerințele prevăzute în cuprinsul textului constituțional.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 18 octombrie 2007, având următorul cuprins: „*Pentru înscrierea drepturilor dobândite în baza actelor autentificate de notarii publici ori a certificatelor de moștenitor sau, după caz, a hotărârilor judecătorești și a altor documente în celelalte cazuri, registrarilor de la birourile de carte funciară vor verifica îndeplinirea obligației de plată a impozitului prevăzut la alin. (1) și (3) și, în cazul în care nu se va face dovada achitării acestui impozit, vor respinge cererea de înscriere până la plata impozitului*”.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția, Curtea constată că, în ceea ce privește constituționalitatea dispozițiilor art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003, s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 1.157 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 840 din 15 decembrie 2008. Cu acel prilej, Curtea a arătat că dispozițiile de lege criticate dau expresie prevederilor art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege. Prin urmare, nu se poate reține nici pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți. În realitate, ceea ce se supune atenției Curții, în cauza de față, este o problemă de interpretare și aplicare a legii în situația particulară relevată de instanța de judecată.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea constată că dreptul de proprietate al petenților își are temeiul în Sentința civilă nr. 938 din 29 ianuarie 2009 a Judecătoriei Sectorului 5 București, pronunțată în Dosarul nr. 8.866/302/2008, iar potrivit art. 77¹ alin. (6) teza a doua din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, „*în cazul în care transferul dreptului de proprietate sau al dezmembrămintelor acestuia, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) și (3), se realizează prin hotărâre judecătorească sau prin altă procedură, impozitul prevăzut la alin. (1) și (3) se*

calculează și se încasează de către organul fiscal competent. Instanțele judecătorești care pronunță hotărâri judecătorești definitive și irevocabile comunică organului fiscal competent hotărârea și documentația aferentă în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii”.

Situația particulară învederată de petenți, în sensul că prin Sentința civilă nr. 938 din 29 ianuarie 2009 s-a constatat intervenită vânzarea-cumpărarea imobilului la data de 7 iulie 1997, iar acest impozit pe tranzacțiile imobiliare nu exista în anul 1997, situație ce justifică aprecierea ca neconstituțională a dispozițiilor art. 77¹ alin. (6) teza finală, nu poate fi primită pentru cel puțin trei argumente, după cum urmează:

— afirmația că în anul 1997 nu exista impozitul pe tranzacții imobiliare nu este corectă. Acest impozit a existat dintotdeauna, însă nu sub forma în care este instituit astăzi prin Codul fiscal;

— instanța a constatat intervenită vânzarea-cumpărarea imobilului la data de 7 iulie 1997, pe baza unor înscrisuri sau altor probe, iar nu în baza existenței unui act autentic de vânzare-cumpărare, întrucât, în cazul în care ar fi existat un astfel de act autentic, acțiunea în constatare a petenților nu ar mai fi avut obiect. Or, ocolind prevederea legală potrivit căreia înstrăinarea imobilelor se face numai prin act autentic, petenții s-au expus unor riscuri, inclusiv riscului ca vânzătorii să nu-și achite impozitul datorat, și prin aceasta să paralizeze cererea de intabulare a dreptului lor de proprietate;

— potrivit tezei a doua din alin. (6) al art. 77¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, instanța avea obligația să comunice organului fiscal competent hotărârea definitivă și irevocabilă, precum și documentația aferentă, în vederea calculării și încasării impozitului pe transferul proprietăților imobiliare. În cazul în care s-ar fi făcut o atare comunicare, ar fi existat un dosar de executare pe numele vânzătorilor și, probabil, impozitul datorat s-ar fi plătit.

Prin urmare, situația particulară la care s-a ajuns nu poate fi imputată textului legal criticat, dat fiind că, prin reglementarea acestui text, legiuitorul are grijă să protejeze dreptul statului de a-și încasa de la contribuabili impozitele și taxele datorate, fără a veni în coliziune cu prevederile art. 44 alin. (1) din Constituție.

Pe de altă parte, Curtea constată că instanța critică dispozițiile art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, fără a avea în vedere că acestea trebuie interpretate și prin prisma tezei întâi și a doua din text, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate invocată urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 1.677/302/2010 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.517

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Daniela Ramona Marițiu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Toscana Invest 2004” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 38.997/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială și de Societatea Comercială „GT 89 Mix” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 741/231/2010 al Judecătoriei Focșani.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.390D/2010 și nr. 3.013D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.013D/2010 la Dosarul nr. 1.390D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 38.997/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Toscana Invest 2004” — S.R.L. din București.

Prin Încheierea din 13 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 741/231/2010, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „GT 89 Mix” — S.R.L. din Brașov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 24 din Constituție, întrucât reglementează înscrisurile ca unic mijloc de probă ce poate fi utilizat în cadrul procedurii somației de plată, fapt ce limitează posibilitatea debitorului de a exercita toate mijloacele de apărare în vederea

respingerii cererii formulate de către creditor. Astfel, dispozițiile de lege criticate limitează excesiv administrarea unui probatoriu complet, util, în vederea lămuririi cauzei sub toate aspectele, fiind o evidentă și serioasă sursă de posibile erori judiciare.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Focșani arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001. Textul criticat a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2002 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 5 noiembrie 2002, și are următorul cuprins: „*Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 44 alin. (2) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 53 alin. (1) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 135 privind economia și art. 136 alin. (5) referitor la inviolabilitatea proprietății private.

De asemenea, autorul excepției invocă și încălcarea prevederilor art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că a fost sesizată în numeroase cazuri cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în ansamblu, ori a principalelor dispoziții ale acesteia, criticile de neconstituționalitate fiind similare cu cele din cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 1.337 din 19 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 811 din 3 decembrie 2010, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

Cu acel prilej, Curtea a statuat, în esență, că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 reglementează o procedură specială și accelerată, derogatorie de la normele procedurii civile, care urmărește recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor certe, lichide și exigibile, ce reprezintă obligații contractuale de plată a unor sume de bani. Acest caracter special al procedurii a determinat limitarea mijloacelor de probă utilizabile la înscrisuri, în prima fază, completate ulterior cu explicațiile și lămuririle date de părți, limitarea fiind deopotrivă valabilă pentru ambele părți, în condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul

comun. Modul în care instanțele judecătorești admit sau resping cererile de probațiune reprezintă o problemă de aplicare, iar nu de constituționalitate a textului de lege. Împotriva hotărârii de respingere a cererii în anulare debitorul poate declara recurs, care se judecă conform normelor dreptului comun, iar împotriva titlului executoriu poate formula contestație la executare, de asemenea, potrivit normelor Codului de procedură civilă. Totodată, textele de lege criticate conțin norme de procedură asupra cărora legiuitorul este suveran a legifera, evident cu respectarea drepturilor și libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Toscana Invest 2004” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 38.997/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială și de Societatea Comercială „GT 89 Mix” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 741/231/2010 al Judecătoriei Focșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.523

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 11¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 11¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agroservice” — S.A. din Teleorman în Dosarul nr. 824/339/2009 al Judecătoriei Zimnicea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 824/339/2009, **Judecătoria Zimnicea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 11¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agroservice” — S.A. din Teleorman.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât permit creditorului să obțină obligarea debitorului la plata debitului, chiar dacă acesta contestă creanța și fără a-i permite administrarea de probatorii. De asemenea,

arată că se creează discriminări față de persoanele supuse procedurilor necontencioase și nu se asigură părților un proces echitabil.

Judecătoria Zimnicea apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 111 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 295/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002.

Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): *„Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă*

drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.”;

— Art. 111 alin. (2): *„Prevederile art. 338 din Codul de procedură civilă se aplică în mod corespunzător.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, sunt invocate prevederile constituționale ale art. 15 alin. (1) privind neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra unor excepții de neconstituționalitate identice atât din perspectiva obiectului excepției, cât și din cea a criticii de neconstituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 1.092 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009, Decizia nr. 139 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 19 martie 2008, Decizia nr. 219 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia nr. 468 din 2 iunie 2005, și Decizia nr. 470 din 4 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 31 ianuarie 2004, Curtea a constatat că dispozițiile actului normativ criticat nu încalcă principiul egalității în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și nici obligația exercitării cu bună-credință a drepturilor și a libertăților. De asemenea, Curtea a statuat că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială în materia executării creanțelor. Legiuitorul are dreptul exclusiv de a reglementa procedura de judecată conform atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale.

Atât considerentele, cât și soluțiile acestor decizii sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 111 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agroservice” — S.A. din Teleorman în Dosarul nr. 824/339/2009 al Judecătoriai Zimnicea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.528

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, excepție ridicată de Maria Vătavu și Gheorghe Vătavu în Dosarul nr. 7.892/314/2009 al Judecătoriei Gura Humorului, excepție ce face obiectul Dosarului nr. 915 D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.892/314/2009, **Judecătoria Gura Humorului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului**, excepție ridicată de Maria Vătavu și Gheorghe Vătavu în Dosarul nr. 7.892/314/2009 al Judecătoriei Gura Humorului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată mai întâi că, în cauză, executarea a început în baza titlurilor executorii conștând în contract de credit și contract de ipotecă, faptul că nu a avut loc un proces și nu există obligație la plată în baza unor hotărâri judecătorești, că titlurile executorii nu au fost investite de instanță cu formulă executorie și executorul judecătoresc nu a cerut instanței încuviințarea executării. Se apreciază că, deși executarea silită reprezintă o fază a procesului civil, prin înlăturarea intervenției instanței în controlul de legalitate al începerii procedurii execuționale, i s-a acordat acesteia un caracter administrativ, încalcându-se astfel principiul separației puterilor în stat. Astfel, prin înlăturarea controlului judecătoresc asupra începerii executării silită s-a conferit executorului judecătoresc competența de a decide cu privire la legalitatea și temeinicia cererii de executare silită, activitate ce constituia atributul instanței de judecată. Executarea silită nu trebuie privită unilateral, numai din perspectiva creditorului și a drepturilor acestuia, ci și din perspectiva debitorului, căruia deopotrivă trebuie să-i fie asigurate garanțiile ce caracterizează dreptul la un proces echitabil, prin înlăturarea oricărui posibilități de abuz și a eventualelor demersuri șicanatorii. Accesul la o instanță de judecată, prin posibilitatea contestării actelor de executare făcute cu încălcarea legii, nu constituie întotdeauna un remediu suficient oferit persoanei împotriva căreia s-a procedat în mod nelegal la începerea executării silită. Este

necesară o garanție procesuală a debitorului pentru prevenirea oricărui abuz în exercitarea dreptului de către creditorul urmăritor, iar controlul judecătoresc al începerii executării silită constituia o asemenea garanție, adecvată și eficientă, a dreptului la un proces echitabil al tuturor părților implicate în această procedură. Se face în acest sens referire la Decizia Curții Constituționale nr. 458/2009, din care, de altfel, sunt expuse o serie de considerente, în chiar motivarea excepției invocate.

Judecătoria Gura Humorului apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată. Arată că însăși Constituția prevede posibilitatea restrângerii prin lege a unor drepturi și libertăți; este în interesul tuturor părților, dar și al societății, ca anumite relații civile și comerciale să se desfășoare cu celeritate, cum este cazul creditelor, ca în speța de față, iar în acest scop s-a prevăzut prin lege ca anumite înscrisuri să aibă valoare de acte autentice cu titlu executoriu. Se apreciază că, prin punerea în executare a acestor titluri, fără a fi investite cu formulă executorie, nu se încalcă drepturile actualilor contestatori, aceștia putând invoca apărări pe excepții și pe fond în cadrul contestației la executare, având astfel asigurat accesul la justiție. Eliminarea prin lege a etapei investirii titlului executoriu cu formulă executorie apără — în opinia instanței — nu doar interesele creditorului, prin recuperarea mai rapidă a creanței, ci și ale debitorului, deoarece întârzierea executării conduce la creșterea datoriei, întrucât curg dobânzi sau penalități conform celor convenite de părți prin titlul executoriu. De asemenea, dacă nu ar fi recunoscute anumite înscrisuri, în speța contractele de credit, ca titluri executorii, atunci ar însemna ca creditorul să-l acționeze în judecată pe debitor pentru recuperarea creanței, iar litigiul s-ar prelungi și ar îngreuna atât situația creditorului, care ar întârzia să își recupereze creanța și ar avansa cheltuieli suplimentare cu procesul, dar și situația debitorului, care ar suporta noi costuri, respectiv cheltuielile de judecată din proces.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 374¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 27 decembrie 2006, având următorul cuprins:

— Art. 374¹ din Codul de procedură civilă: „*Înscrisurile cărora legea le recunoaște caracterul de titlu executoriu sunt puse în executare fără învestirea cu formula executorie.*”;

— Art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006: „*Contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii.*”

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului Curții din perspectiva unor critici similare.

1. Cât privește dispozițiile art. 374¹ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională a constatat, prin Decizia nr. 1.529 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 9 februarie 2010, că acestea reprezintă norme de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului. Reglementarea actuală din Codul de procedură civilă permite părții să introducă contestația la executare, ceea ce oferă celor interesați sau vătămați, după ce executarea silită a început, dreptul de a cere anularea titlului investit cu formulă executorie dat fără îndeplinirea condițiilor legale. Prin instituirea acestei proceduri legiuitorul a urmărit să restrângă posibilitatea de tergiversare a executării silită și să realizeze un plus de celeritate în realizarea dreptului recunoscut prin titlu executoriu.

2. În ceea ce privește art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, Curtea s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 832 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2008.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 372 din Codul de procedură civilă, executarea silită se realizează în temeiul hotărârilor judecătorești și al înscrisurilor care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru a constitui titluri executorii. Așa fiind, prevederile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 nu aduc nimic nou, ci se limitează să dea expresie, într-un domeniu particular, reglementării cu caracter general, adoptată de legiuitor în limitele competenței sale constituționale. Curtea a mai constatat că, în materia la care se referă excepția de neconstituționalitate, calificarea contractelor încheiate de o instituție de credit, care constată o creanță certă, lichidă și exigibilă ca fiind titluri

executorii, a fost determinată de necesitatea valorificării cu celeritate a respectivei creanțe, fără a afecta în acest mod drept fundamental al părților. O asemenea concluzie este impusă de împrejurarea că prin încheierea unor asemenea contracte se dă expresie, într-o formă specifică, acordului de voință al părților cu privire la clauzele acolo stipulate, pe care părțile și le însușesc în mod liber și se obligă să le respecte.

În considerentele aceleiași decizii s-a reținut că, în măsura în care contractul de credit sau contractul de garanție reală ori personală sunt puse în executare silită, potrivit art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, acestea pot face obiectul unei contestații la executare, asigurându-se astfel accesul la o instanță de judecată. Mai mult, cu această ocazie, dat fiind că executarea se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, contestatorul are posibilitatea de a invoca inclusiv apărări de fond, împrejurare care este de natură a-i garanta dreptul la un proces echitabil.

Referitor la pretinsa nesocotire a art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu creează nicio discriminare între părțile raportului juridic, întrucât nu se poate reține o similitudine între situația juridică a debitorilor și cea a creditorilor, de natură să permită caracterizarea regimului juridic diferențiat ce le este aplicabil ca fiind discriminatoriu. Astfel, posibilitatea recunoscută creditorilor ca, în anumite condiții, expres și limitativ prevăzute de lege, să poată interveni pentru a-și apăra drepturile și interesele legitime nu constituie o măsură discriminatorie pozitivă în favoarea lor, ci reprezintă exclusiv o garanție a asigurării echilibrului între persoane cu interese contrare, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește considerentele Deciziei nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009 prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006 (care alcătuiesc, de altfel, substanța motivării excepției), acestea nu sunt incidente în prezenta cauză, în care sunt criticate norme cu caracter derogatoriu de la dreptul comun în materia începerii executării silită, norme reglementate de legiuitor în temeiul competenței sale constituționale și care, pentru motivele arătate, nu încalcă Legea fundamentală.

Pentru considerentele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, excepție ridicată de Maria Vătavu și Gheorghe Vătavu în Dosarul nr. 7.892/314/2009 al Judecătoriei Gura Humorului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.537

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean — președinte
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Valentina Bărbățeanu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Ionel Popa-Strungaru în Dosarul nr. 2.880/237/2009 al Judecătoriei Gura Humorului.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia urmărește, în realitate, modificarea prevederilor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.880/237/2009, **Judecătoria Gura Humorului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**, excepție ridicată de Ionel Popa-Strungaru într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare în vederea acordării ajutorului public judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat limitează probatoriul la înscrisuri, or, în situația sa, pentru a-și proba cererea trebuie să audieze și un martor prin care să demonstreze „că soția a plecat de acasă”.

Judecătoria Gura Humorului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că cererea de acordare de ajutor public judiciar are caracter necontencios, analizându-se doar pe baza dovezilor depuse în susținerea acesteia, fără necesitatea unor dezbateri, avându-se în vedere doar condițiile formale impuse. Mai apreciază că „petentul vizează în fapt o completare a textului de lege, în sensul admisibilității probei cu martori, ceea ce presupune modificarea actului normativ”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, întrucât stabilirea unor condiții privind acordarea ajutorului public nu poate reprezenta o îngădire a accesului efectiv la justiție. Constată că, de fapt, critica de neconstituționalitate vizează o omisiune legislativă, or, Curtea

Constituțională nu este legislator pozitiv și nici nu are dreptul de a impune legiuitorului introducerea în textul legii în vigoare a unei alte dispoziții decât cele existente în cuprinsul acesteia.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 14 alin. (1): „(1) *Cererea pentru acordarea ajutorului public judiciar se formulează în scris și va cuprinde mențiuni privind obiectul și natura procesului pentru care se solicită ajutorul public judiciar, identitatea, codul numeric personal, domiciliul și starea materială a solicitantului și a familiei sale, atașându-se înscrisuri doveditoare ale veniturilor acestuia și ale familiei sale, precum și dovezi cu privire la obligațiile de întreținere sau de plată. Cererea va fi însoțită și de o declarație pe propria răspundere a solicitantului în sensul de a preciza dacă în cursul ultimelor 12 luni a mai beneficiat de ajutor public judiciar, în ce formă, pentru ce cauză, precum și cuantumul acestui ajutor.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate își raportează critica la dispozițiile art. 21 din Constituție și la cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat reglementează condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cererea de acordare a ajutorului public judiciar și mențiunile pe care aceasta trebuie să le cuprindă. De asemenea, dispozițiile art. 14 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 prevăd că cererea trebuie însoțită de înscrisuri doveditoare ale veniturilor solicitantului și ale familiei sale, precum și de dovezi cu privire la obligațiile de întreținere sau de plată. Autorul excepției este nemulțumit de faptul că norma criticată nu permite și utilizarea probei cu martori în scopul dovedirii unor aspecte de fapt pe care acesta le consideră relevante în ceea ce privește lămurirea situației sale materiale, ci limitează probatoriul doar la înscrisuri.

Prin prisma acestor critici, excepția urmează să fie respinsă ca inadmisibilă. Curtea constată că autorul acesteia solicită instanței de contencios constituțional completarea unei omisiuni legislative, atribuție ce excedează, însă, competenței acesteia. Elaborarea actelor normative, modificarea, completarea sau abrogarea lor țin de competența exclusivă a autorității legiuitoare. Potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea

Constituțională nu poate modifica sau completa prevederile constituind o nesocotire a principiului constituțional al separației supuse controlului său, nerespectarea acestor dispoziții puterilor în stat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Ionel Popa-Strungaru în Dosarul nr. 2.880/237/2009 al Judecătorei Gura Humorului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
de către domnul Lorant Para a funcției publice de secretar
general adjunct al Ministerului Mediului și Pădurilor**

Având în vedere Solicitarea Ministerului Mediului și Pădurilor nr.5/LB din 6 ianuarie 2011, precum și Avizul favorabil al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 869.206 din 6 ianuarie 2011 privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici, respectiv secretar general adjunct al Ministerului Mediului și Pădurilor,

în temeiul prevederilor art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), art. 89 alin. (2¹) și al art. 92 alin. (1) și (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Lorant Para exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică de secretar general adjunct al Ministerului Mediului și Pădurilor.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 20 ianuarie 2011.
Nr. 7.

REPUBLICĂRI

LEGEA Nr. 491/2003

privind plantele medicinale și aromatice, precum și produsele stupului*)

Art. 1. — (1) Prezenta lege stabilește cadrul general privind producția, procesarea și organizarea pieței plantelor medicinale, aromatice și produselor stupului, relațiile dintre producători, procesatori și comercianți.

(2) În sensul prezentei legi, următorii termeni se definesc astfel:

a) *producția* reprezintă obținerea prin cultivare sau recoltare din flora spontană a plantelor medicinale și aromatice;

b) *prelucrarea* reprezintă condiționarea plantelor medicinale și aromatice în: ceaiuri, condimente naturale, precum și în materii prime pentru procesare;

c) *procesarea* reprezintă transformarea materiilor prime obținute prin prelucrare în produse care se comercializează: medicamente, cosmetice, suplimente nutritive și dietetice, aditivi alimentari de aromatizare;

d) *producătorul* este persoana fizică sau juridică ce cultivă plante medicinale și aromatice;

e) *culegătorul* este persoana fizică sau juridică ce recoltează din flora spontană plante medicinale și aromatice;

f) *procesatorul* este persoana fizică sau juridică ce prelucurează plantele medicinale și aromatice pentru a obține produse finite, în vederea comercializării;

g) *plantele medicinale și aromatice* sunt plantele din catalogul și nomenclatorul național al plantelor medicinale și aromatice din cultura și flora spontană sau din catalogul oficial comunitar ori al unui stat membru al Uniunii Europene;

h) *produsele stupului* sunt rezultatul activității albinelor, reprezentând polenul, propolisul, mierea și lăptișorul de matcă.

(3) Catalogul și nomenclatorul național al plantelor medicinale și aromatice din cultura și flora spontană se aprobă prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.

Art. 2. — În sensul prezentei legi, autoritatea administrației publice centrale în domeniul plantelor medicinale, aromatice și produselor stupului este Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, denumit în continuare *autoritate competentă*.

Art. 3. — (1) Pentru plantele medicinale și aromatice care se comercializează în stare proaspătă și procesată, precum și pentru produsele stupului se stabilesc norme tehnice de producere și comercializare. Normele tehnice de producere și comercializare a plantelor medicinale, aromatice și produselor stupului se elaborează de autoritatea competentă.

(2) Pentru stabilirea normelor tehnice de producere și comercializare a plantelor medicinale, aromatice și produselor stupului se au în vedere prevederile Ghidului de bună practică pentru cultivarea plantelor medicinale și aromatice, ale Ghidului de bună practică pentru recoltarea plantelor medicinale și aromatice din flora spontană și ale Ghidului de bună practică pentru apiculură.

(3) Ghidurile de bună practică prevăzute la alin. (2) se aprobă prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.

(4) Plantele medicinale și aromatice destinate comercializării în stare proaspătă și procesate pot fi introduse pe piață dacă sunt conforme cu normele tehnice de producere și comercializare.

(5) Introducerea pe piață și supravegherea produselor finite pe bază de plante medicinale, aromatice și produse ale stupului,

care se încadrează în definiția prevăzută în titlul XVII — Medicamentul, art. 695 pct. 1 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, se fac în conformitate cu prevederile acesteia.

(6) Produsele finite pe bază de plante medicinale, aromatice și produse ale stupului care se notifică de către operatorii din domeniu și se încadrează ca alimente, suplimente alimentare și produse de uz intern sau extern, exclusiv produsele cosmetice, se introduc pe piață conform normelor stabilite de autoritatea competentă.

(7) Produsele finite pe bază de plante medicinale, aromatice și produse ale stupului care se notifică de operatorii din domeniu ca medicamente și se încadrează ca medicamente se autorizează/avizează pentru introducerea pe piață de către Agenția Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale.

(8) Serviciul Notificări din cadrul Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Bioresurse Alimentare — I.B.A. București se reorganizează în Serviciul Național pentru Plante Medicinale, Aromatice și Produse ale Stupului, denumit în continuare S.N.P.M.A.P.S., în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, ca instituție de drept public, finanțată din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat. S.N.P.M.A.P.S. asigură notificarea, supravegherea și controlul suplimentelor alimentare și produselor de uz extern obținute din plante medicinale, aromatice și produse ale stupului, cu excepția produselor cosmetice.

(9) Supravegherea pe piață a produselor prevăzute la alin. (6) se realizează de organismele cu atribuții de control ale S.N.P.M.A.P.S. și se aplică liniilor de producție și depozitare a materiilor prime și produselor finite.

(10) Supravegherea pe piață a produselor prevăzute la alin. (7) se realizează de către organismele cu atribuții de control ale Ministerului Sănătății și se aplică liniilor de producție și depozitare a materiilor prime și produselor finite.

(11) Atribuțiile S.N.P.M.A.P.S. sunt următoarele:

a) notifică, în vederea comercializării, produsele prevăzute la alin. (6) prin intermediul Compartimentului „Notificări” din cadrul S.N.P.M.A.P.S.;

b) supraveghează și controlează pe piață produsele prevăzute la alin. (6), prin intermediul Compartimentului „Supraveghere și control” din cadrul S.N.P.M.A.P.S.;

c) gestionează propunerile de utilizare a mențiunilor nutriționale și de sănătate de către operatorii din domeniu pentru produsele prevăzute la alin. (6), prin intermediul Compartimentului „Notificări” din cadrul S.N.P.M.A.P.S.

Art. 4. — Conformitatea cu normele tehnice de producere și comercializare a plantelor medicinale și aromatice, atât în stare proaspătă, cât și procesate, se stabilește, potrivit legii, de organismele de certificare acreditate în acest scop.

Art. 5. — (1) Se înființează Comitetul tehnic al plantelor medicinale și aromatice și al produselor stupului, denumit în continuare *Comitetul*, format din 11 persoane, din care 2 reprezentanți ai Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și câte un reprezentant al Ministerului Sănătății, Ministerului Mediului și Pădurilor, Academiei Române, Academiei de Științe

*) Republicată în temeiul art. IV din Legea nr. 239/2010 privind modificarea și completarea Legii plantelor medicinale și aromatice nr. 491/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 10 decembrie 2010, dându-se textelor o nouă numerotare.
Legea nr. 491/2003 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 26 noiembrie 2003.

Agricole și Silvice „Gheorghe Ionescu-Șișești”, Academiei de Științe Medicale, Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Apicultură, Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Bioresurse Alimentare — I.B.A. București, Patronatului „Planta Romanica” și al organizației interprofesionale a plantelor medicinale și aromatice.

(2) Componența nominală a comitetului se aprobă prin ordin comun al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, ministrului sănătății și ministrului mediului și pădurilor.

(3) În prima sa ședință comitetul își aprobă regulamentul de organizare și funcționare și își alege organele de conducere formate din președinte, 2 vicepreședinți și un secretar. Președintele va fi ales dintre cei 2 reprezentanți ai Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

(4) Comitetul își desfășoară activitatea pe lângă S.N.P.M.A.P.S., cu care se află în relații de colaborare și consultare, și îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) arbitrează, din punct de vedere științific, evaluarea mențiunilor nutriționale și de sănătate formulate pentru produsele prevăzute la art. 3 alin. (6);

b) întocmește Lista națională a plantelor medicinale, aromatice și produselor stupului;

c) actualizează periodic, la intervale de un an calendaristic, Lista națională a plantelor medicinale, aromatice și produselor stupului care sunt folosite ca materii prime vegetale pentru produsele prevăzute la art. 3 alin. (6) de către operatorii din domeniu;

d) arbitrează problemele tehnice și științifice apărute în cadrul activității de notificare și control ale S.N.P.M.A.P.S.;

e) elaborează liniile directoare ale programelor naționale privind producerea, procesarea, promovarea plantelor medicinale, aromatice și produselor stupului.

Art. 6. — Activitatea de producere și comercializare a produselor prevăzute la art. 3 alin. (6) va fi introdusă în Clasificarea CAEN, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 656/1997 privind aprobarea Clasificării activităților din economia națională — CAEN, actualizată, ca activitate distinctă.

Art. 7. — Autoritatea competentă întocmește anual lista programelor referitoare la producerea, procesarea și promovarea plantelor medicinale, aromatice și produselor stupului și ține evidența programelor de interes național.

Art. 8. — Autoritatea competentă împreună cu Comitetul, cu patronatele și cu organizațiile profesionale și interprofesionale din domeniu întocmesc Strategia națională în sectorul plantelor medicinale, aromatice și produselor stupului, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Art. 9. — (1) Între producătorii agricoli și/sau culegătorii de plante medicinale și aromatice, pe de o parte, și comercianții și/sau procesatorii, pe de altă parte, se încheie contracte.

(2) Contractele prevăzute la alin. (1) se înregistrează, în scop statistic, la autoritatea competentă.

Art. 10. — (1) Producătorii agricoli de plante medicinale și aromatice au obligația de a declara anual suprafața efectiv cultivată, pe specii, și livrările realizate.

(2) Declarațiile se înregistrează la direcțiile pentru agricultură și dezvoltare rurală județene și a municipiului București*).

(3) Situația centralizatoare a acestor înregistrări se transmite Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

Art. 11. — Plantele medicinale și aromatice în stare proaspătă și procesate, precum și produsele stupului care provin din țări terțe Uniunii Europene pot fi comercializate în România dacă se supun regulilor comunitare și/sau naționale.

Art. 12. — Plantele medicinale și aromatice din flora spontană, cele cultivate și produsele stupului pot fi achiziționate de operatorii economici, în condițiile legii, cu respectarea normelor privitoare la protecția mediului.

Art. 13. — În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului**, cu consultarea Consiliului pe produs, emite ordinele prevăzute la art. 1 alin. (3) și art. 3 alin. (3) și, împreună cu Ministerul Sănătății și Ministerul Economiei și Comerțului***), elaborează ordinele comune****) prevăzute la art. 3 alin. (1)*****) și art. 6 alin. (2)*****)

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederile art. II și III din Legea nr. 239/2010, care nu sunt încorporate în forma republicată a Legii nr. 491/2003 și care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale acesteia:

„Art. II. — Comitetul tehnic al plantelor medicinale și aromatice și al produselor stupului, prevăzut la art. 6 alin. (1)*****) din Legea nr. 491/2003, astfel cum a fost modificată și completată prin prezenta lege, se înființează în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. III. — Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale va elabora normele tehnice, de producere, promovare, comercializare a plantelor medicinale, aromatice și produselor stupului, potrivit normelor comunitare în vigoare, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

*) Potrivit art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 751/2010 privind măsurile de reorganizare a direcțiilor pentru agricultură și dezvoltare rurală județene și a municipiului București, precum și stabilirea numărului de posturi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 din 5 august 2010, direcțiile pentru agricultură și dezvoltare rurală județene și a municipiului București se reorganizează ca direcții pentru agricultură județene și a municipiului București, servicii publice deconcentrate, aflate în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, finanțate integral de la bugetul de stat.

**) Potrivit ultimei reorganizări la nivelul administrației publice centrale, respectiv art. 2 și 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2009 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, activitățile Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale au fost preluate de către Ministerul Mediului și Pădurilor.

***) Potrivit ultimei reorganizări la nivelul administrației publice centrale, respectiv art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2009, activitățile fostului Minister al Economiei au fost preluate de către Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri.

****) A se vedea Ordinul comun nr. 243/402/2005 al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale și al ministrului sănătății privind aprobarea normelor tehnice de producere, prelucrare, procesare și comercializare a plantelor medicinale și aromatice, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 474 din 3 iunie 2005 și Ordinul comun nr. 244/401/2005 al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale și al ministrului sănătății privind prelucrarea, procesarea și comercializarea plantelor medicinale și aromatice utilizate ca atare, parțial procesate sau procesate sub formă de suplimente alimentare predozate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 30 mai 2005.

*****) Potrivit prevederilor art. 3 alin. (1) din forma republicată a Legii nr. 491/2003, Normele tehnice de producere și comercializare a plantelor medicinale, aromatice și produselor stupului se elaborează de către autoritatea competentă, care potrivit art. 2 din forma republicată a legii este Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

*****) Art. 6 a devenit art. 5 în forma republicată a Legii nr. 491/2003.

RECTIFICĂRI

În cuprinsul art. I din Hotărârea Guvernului nr. 4/2011 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 838/2010 privind aprobarea normelor metodologice de acordare a ajutoarelor de stat pentru realizarea angajamentelor asumate voluntar în favoarea bunăstării păsărilor, precum și a Hotărârii Guvernului nr. 839/2010 privind aprobarea normelor metodologice de acordare a ajutoarelor de stat pentru realizarea angajamentelor asumate în favoarea bunăstării și protecției porcinelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 11 ianuarie 2011, se fac următoarele rectificări (care nu aparțin Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— la pct. 12, 13 și 16 (cu referire la art. 6 alin. (2), art. 7 alin. (2) și art. 10 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 838/2010), în loc de: „... laborator acreditat...” se va citi: „... laborator acreditat/autorizat sanitar veterinar...”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

